

Sentencja

Artykuł 125 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

właściciel unijnego znaku towarowego, który uważa się za poszkodowanego wskutek używania przez osobę trzecią oznaczenia identycznego z tym znakiem towarowym w reklamach i ofertach sprzedaży online, w odniesieniu do towarów identycznych z tymi, dla których wspomniany znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobnych, może wnieść powództwo o stwierdzenie naruszenia znaku towarowego przeciwko tej osobie trzeciej do sądu właściwego w sprawach unijnych znaków towarowych państwa członkowskiego, na którego terytorium znajdują się konsumenci i profesjonalści będący adresatami tych reklam lub ofert sprzedaży, bez względu na fakt, że wspomniana osoba trzecia nie wymienia tego państwa członkowskiego w sposób wyraźny i jednoznaczny wśród terytoriów, na które może być skierowana dostawa danych produktów, jeżeli ta sama osoba trzecia używała tego oznaczenia poprzez zamieszczenie odpłatnego odesłania na stronie internetowej wyszukiwarki posługującej się nazwą domeny krajowej najwyższego poziomu tego państwa członkowskiego. Nie jest tak natomiast tylko z tego powodu, że dana osoba trzecia zamieściła naturalne odesłanie do zdjęć swoich produktów w serwisie udostępniającym online zdjęcia, działającym w ramach domeny rodzajowej najwyższego poziomu, poprzez posłużenie się metatagami wykorzystującymi jako słowo kluczowe dany znak towarowy.

(¹) Dz.U. C 171 z 25.4.2022.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Amsterdam – Niderlandy) – X BV, Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

(Sprawa C- 107/22 (¹), X i Inspecteur van de Belastingdienst Douane)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna taryfa celna – Klasyfikacja towarów – Nomenklatura scalona – Wykładnia – Ogólne reguły – Ogólna reguła 2 lit. a) – Wyrób znajdujący się w stanie niezmontowanym lub rozmontowanym – Części, które po ich zmontowaniu mają stanowić odbiornik satelitarny – Klasyfikacja jako kompletny odbiornik]

(2023/C 205/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: X BV

Przy udziale: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane district Rotterdam

Sentencja

- 1) Ogólną regułą 2 lit. a) ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

części odbiornika satelitarnego, które miały być, po dopuszczeniu ich do swobodnego obrotu, zmontowane w kompletne urządzenie, które zostały przewiezione w jednym kontenerze i zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu w tym samym dniu, w tym samym urzędzie celnym, przez tego samego zgłaszającego w jego własnym imieniu i na jego własny rachunek, na podstawie dwóch odrębnych zgłoszeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu, i które w chwili dopuszczenia do swobodnego obrotu są własnością dwóch przedsiębiorstw powiązanych, należy uznać za stanowiące takie urządzenie znajdujące się w stanie niezmontowanym lub rozmontowanym w rozumieniu tej reguły oraz za objęte tą samą pozycją taryfową, o ile w świetle obiektywnych czynników zostanie stwierdzone, że części te stanowią całość i obejmują wszystkie części składowe tego urządzenia.

- 1) Ogólną regułą 2 lit. a) reguł interpretacji Nomenklatury scalonej, zawartą w załączniku I do rozporządzenia nr 2658/87, zmienionym rozporządzeniem nr 1549/2006,

należy interpretować w ten sposób, że:

znajduje ona zastosowanie również wtedy, gdy niektóre z rozpatrywanych towarów zostały zgłoszone w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu, podczas gdy inne zostały zgłoszone w ramach procedury wspólnotowego tranzytu zewnętrznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 23.5.2022.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 27 kwietnia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – FI/Bayerische Motoren Werke AG

(Sprawa C-192/22 ⁽¹⁾, Bayerische Motoren Werke)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 ust. 1 – Artykuł 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego – Wygaśnięcie tego prawa – System stopniowego przechodzenia na emeryturę – Wciąż niewykorzystane dni corocznego urlopu wypoczynkowego, do których prawo nabyto podczas pracy w tym systemie – Niezdolność do pracy]

(2023/C 205/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę rewizyjną: FI

Druga strona postępowania: Bayerische Motoren Werke AG

Sentencja

Wykładni art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy rozpatrywanego w świetle art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego nabyte przez pracownika z tytułu wykonywania pracy w ramach systemu stopniowego przechodzenia na emeryturę wygasa z upływem roku rozliczeniowego w odniesieniu do urlopu lub w późniejszym terminie, jeżeli pracownik z powodu choroby nie mógł skorzystać z tego urlopu przed etapem zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy, nawet w przypadku długotrwałej nieobecności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 222 z 7.6.2022.